

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

18. října 2012 *

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 98/59/ES — Ochrana zaměstnanců — Hromadné propouštění — Působnost — Uzavření americké vojenské základny — Informování a projednání se zaměstnanci — Okamžik, kdy vzniká povinnost projednání — Nedostatek pravomoci Soudního dvora“

Ve věci C-583/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království) ze dne 6. prosince 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 13. prosince 2010, v řízení

United States of America

proti

Christine Nolan,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, vykonávající funkci předsedkyně třetího senátu, K. Lenaerts, E. Juhász (zpravodaj), G. Arestis a J. Malenovský, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. ledna 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Ch. Nolan M. Mullinsem, QC, a M. De Savorgnani, barrister,
- za Evropskou komisi J. Enegrenem, jako zmocněncem,
- za Kontrolní úřad ESVO F. Cloarec a X. Lewisem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. března 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 2 směrnice Rady 98/59/ES ze dne 20. července 1998 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění (Úř. věst. L 225, s. 16; Zvl. vyd. 05/03, s. 327).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi United States of America (Spojenými státy americkými) a Christine Nolan, občanskou zaměstnankyní na americké vojenské základně nacházející se ve Spojeném království, týkajícího se povinnosti projednání se zaměstnanci před tím, než dojde k propouštění, a to v souladu s právními předpisy Spojeného království provádějícími směrnicí 98/59.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 3 a 4 odůvodnění směrnice 98/59 stanoví:

„(3) [...] přes rostoucí sjednocování stále přetrvávají rozdíly mezi předpisy platnými v členských státech, které se týkají způsobů a postupů hromadného propouštění, jakož i mezi opatřeními ke zmírnění následků těchto propouštění pro zaměstnance;

(4) [...] tyto rozdíly mohou mít přímý dopad na fungování společného trhu [...]“
- 4 Bod 6 odůvodnění této směrnice uvádí:

„[...] Charta Společenství základních sociálních práv pracovníků, přijatá na zasedání Evropské rady ve Štrasburku dne 9. prosince 1989 hlavami států nebo předsedy vlád jedenácti členských států, prohlašuje jmenovitě v bodě 7 prvním pododstavci první větě [...] zejména:

„7. Dotvoření vnitřního trhu musí vést ke zlepšení životních a pracovních podmínek pracovníků v Evropském společenství [...]“
- 5 Na základě čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice 98/59 se tato směrnice nevztahuje na zaměstnance orgánů veřejné správy nebo veřejnoprávních podniků nebo v členských státech, které tento pojem neupravují, na zaměstnance v odpovídajících subjektech.
- 6 Článek 2 této směrnice stanoví:

„1. Pokud zaměstnavatel zamýšlí provést hromadné propouštění, musí včas zahájit projednání se zástupci zaměstnanců s cílem dosáhnout dohody.

2. Tato projednání se týkají alespoň možností, jak se vyhnout hromadnému propouštění nebo jak ho omezit, jakož i možností zmírnit jeho následky využitím doplňujících sociálních opatření, jež jsou zaměřena zejména na pomoc při přerazení nebo při přeškolení propuštěných zaměstnanců.

[...]

3. Aby zástupci zaměstnanců měli možnost předložit konstruktivní návrhy, je zaměstnavatel povinen jim včas během projednání

- a) poskytnout veškeré související informace a
- b) v každém případě písemně sdělit
 - i) důvody plánovaného propouštění,
 - ii) počet a kategorie zaměstnanců, kteří mají být propuštěni,
 - iii) počet a kategorie zaměstnanců, kteří jsou obvykle zaměstnáni,
 - iv) dobu, kdy se má propouštění uskutečnit,
 - v) kritéria navržená pro výběr zaměstnanců, kteří mají být propuštěni, pokud k tomu má zaměstnavatel na základě vnitrostátních právních předpisů nebo praxe pravomoc,
 - vi) předpokládanou metodu výpočtu všech případných odškodnění za propuštění, která vyplývají z vnitrostátních právních předpisů nebo praxe.

[...]“

7 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„1. Zaměstnavatel je povinen písemně oznámit příslušnému orgánu veřejné moci veškeré návrhy na hromadné propouštění.

[...]

Oznámení musí obsahovat veškeré související údaje týkající se návrhu na hromadné propouštění a konzultací se zástupci zaměstnanců stanovených v článku 2, zejména důvody propouštění, počet zaměstnanců, kteří mají být propuštěni, počet zaměstnanců, kteří jsou obvykle zaměstnáni, a dobu, kdy se má propouštění uskutečnit.

[...]“

8 Článek 4 odst. 1 směrnice 98/59 stanoví:

„Hromadné propouštění, jehož návrh byl oznámen příslušnému orgánu veřejné moci, se stane účinným nejdříve 30 dní po oznámení uvedeném v čl. 3 odst. 1, aniž jsou dotčena ustanovení upravující individuální práva týkající se výpovědní lhůty.

Členské státy mohou udělit příslušnému orgánu veřejné moci pravomoc zkrátit lhůtu uvedenou v prvním pododstavci.“

9 Podle článku 5 této směrnice se tato směrnice nedotýká práva členských států uplatňovat nebo přijímat právní a správní předpisy, které jsou pro zaměstnance příznivější, nebo umožňovat či podporovat uplatňování smluvních ustanovení příznivějších pro zaměstnance.

Právo Spojeného království

10 Ve Spojeném království je Trade Union and Labour Relations (Consolidation) Act 1992 (dále jen „zákon z roku 1992“) považován za přepis provádějící směrnicí 98/59.

11 Článek 188 tohoto zákona týkající se povinnosti projednání stanoví:

„(1) Navrhuje-li zaměstnavatel propustit z důvodu nadbytečnosti 20 nebo více zaměstnanců v jenom podniku za období 90 dnů či kratší, je povinen projednat toto propouštění se všemi osobami, které oprávněně zastupují zaměstnance, kteří by mohli být dotčeni navrhovaným propouštěním nebo opatřeními přijatými v souvislosti s tímto propouštěním.

(1A) Projednání musí být zahájeno včas a v každém případě

(a) navrhuje-li zaměstnavatel propustit 100 nebo více zaměstnanců ve smyslu odst. 1) alespoň 90 dnů nebo v jiném případě

(b) alespoň 30 dnů

před tím, než se první propuštění stane účinným.

[...]

(2) Projednání se týká možností:

(a) jak se vyhnout propouštění,

(b) jak omezit počet zaměstnanců, kteří mají být propuštěni, a

(c) jak zmírnit následky propouštění;

jednání bude zaměstnavatel vést s cílem dosáhnout dohody s oprávněnými zástupci.

[...]

[...]

(4) Pro účely projednání musí zaměstnavatel oprávněným zástupcům písemně sdělit:

(a) důvody svých návrhů,

(b) počet a charakteristiky zaměstnanců, jejichž propuštění je plánováno z důvodu nadbytečnosti,

(c) celkový počet zaměstnanců odpovídajících těmto charakteristikám, které zaměstnavatel v dotčeném podniku zaměstnává,

(d) způsob stanovený pro výběr zaměstnanců, kteří mohou být propuštěni,

(e) způsob stanovený pro provedení propuštění, a to s ohledem na celý dohodnutý postup, včetně doby, po kterou musí k propuštění dojít, a

(f) metodu výpočtu pro případné odškodnění za propuštění (které nevylývá z povinnosti stanovené tímto nebo na základě normativního aktu), které se má vyplatit zaměstnancům, kteří mohou být propuštěni.

[...]

(7) Pokud v konkrétním případě existují zvláštní okolnosti, jejichž důsledkem je to, že není rozumně představitelné, že by zaměstnavatel splnil požadavek stanovený v odst. (1A), (2) a (4), je zaměstnavatel povinen v co největším možném rozsahu přijmout opatření, která si lze za těchto okolností rozumně představit, aby uvedený požadavek splnil. [...]"

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 12 Na americké vojenské základně Reserved Storage Activity (dále jen „vojenská základna RSA“) v Hythe (Spojené království) bylo zaměstnáno přibližně 200 občanských zaměstnanců, přičemž na této základně byla opravována vodní vozidla a jiná zařízení. Tyto zaměstnance zastupoval Local National Executive Council.
- 13 V návaznosti na audit provedený na začátku roku 2006 týkající se fungování této vojenské základny byla dne 13. března 2006 předložena zpráva, ze které vyplývalo, že bylo přijato rozhodnutí o uzavření uvedené základny. Toto rozhodnutí, které ve Spojených státech přijalo Secretary of the US Army a následně schválilo Secretary of Defense (ministerstvo obrany), stanovilo, že vojenská základna RSA ukončí svou činnost na konci září 2006.
- 14 Americké orgány sdělily uvedené rozhodnutí vojenským orgánům Spojeného království neformálním způsobem na začátku dubna 2006. Uzavření vojenské základny RSA zveřejnila média dne 21. dubna 2006. Vláda Spojeného království byla dne 9. května 2006 oficiálně informována o tom, že jí tato základna bude vrácena dne 30. září 2006.
- 15 V průběhu června 2006 předaly americké orgány členům Local National Executive Council zprávu, ve které bylo uvedeno, že všichni zaměstnanci uvedené základny budou muset být propuštěni. Na schůzi, která se konala dne 14. června 2006, americké orgány tento zastupující orgán informovaly o tom, že za datum zahájení projednání považují den 5. června 2006.
- 16 Formální rozhodnutí o ukončení pracovních smluv bylo přijato na generálním štábu americké armády v Evropě (USAEUR) v Mannheimu (Německo). Oznámení o ukončení pracovního poměru byla vydána dne 30. června 2006 s uvedením, že pracovní poměr skončí k 29. nebo 30. září 2006.
- 17 Christine Nolan zahájila proti Spojeným státům americkým řízení u Southampton Employment Tribunal, přičemž tvrdila, že věc nebyla projednána se zástupci zaměstnanců. Rozsudkem o určení odpovědnosti („liability judgment“) tento soud konstatoval nedostatky v oblasti projednání s uvedenými zástupci a Ch. Nolan vyhověl. Rozsudkem o opatřeních k nápravě („remedy judgment“) přijal uvedený soud ochranné opatření vztahující se na všechny osoby, které byly ke dni 29. června 2006 státními příslušníky Spojeného království a byly občanskými zaměstnanci vojenské základny RSA.
- 18 Spojené státy americké podaly odvolání u Employment Appeal Tribunal, který v podstatě potvrdil rozhodnutí vydaná v prvním stupni.
- 19 Spojené státy americké se obrátily na Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), který se – když měl za to, že výklad ustanovení směrnice 98/59 je nezbytný pro účely vydání rozsudku – rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Vzniká povinnost zaměstnavatele projednat hromadné propouštění podle směrnice 98/59 [...], když zaměstnavatel plánuje přijmout, avšak ještě nepřijal, strategické nebo provozní rozhodnutí, které pravděpodobně nebo nevyhnutelně povede k hromadnému propouštění, nebo [...] až tehdy, když bylo takové rozhodnutí skutečně přijato, a zaměstnavatel tedy plánuje provést propouštění, které je jeho důsledkem?“

K pravomoci Soudního dvora

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

- 20 Soudní dvůr vyzval účastníky původního řízení, vládu Spojeného království, Evropskou komisi a Kontrolní úřad ESVO, aby se písemně vyjádřili k otázce, zda se na takové propuštění, jako je propuštění dotčené ve věci v původním řízení, kterým se ukončuje pracovní poměr mezi státním příslušníkem Spojeného království a třetím státem, v projednávané věci Spojenými státy americkými, vztahuje směrnice 98/59, a to s ohledem zvláště na čl. 1 odst. 2 písm. b) posledně uvedené směrnice.
- 21 V odpovědi na tuto otázku Ch. Nolan tvrdí, že se na základě toho, že Spojené království provedlo směrnicí 98/59, na zaměstnance zaměstnané cizími státy, včetně Spojených států amerických, vztahuje vnitrostátní prováděcí právní úprava. Na takové zaměstnance se tak tato vnitrostátní právní úprava vztahuje, a to nezávisle na otázce, zda patří do kategorie zaměstnanců, na které se směrnice 98/59 nevztahuje na základě svého čl. 1 odst. 2 písm. b).
- 22 Christine Nolan, která odkazuje na rozsudky ze dne 17. července 1997, Leur-Bloem (C-28/95, Recueil, s. I-4161), a ze dne 15. ledna 2002, Andersen og Jensen (C-43/00, Recueil, s. I-379), má za to, že Soudní dvůr má pravomoc vykládat směrnicí 98/59, třebaže její situace není upravena přímo unijním právem, jelikož zákonodárce Spojeného království se při provedení této směrnice do vnitrostátního práva rozhodl přizpůsobit své vnitrostátní právní předpisy unijnímu právu.
- 23 Christine Nolan připomíná, že vnitrostátní soudy uznaly citlivé aspekty věci v původním řízení, že Spojené státy americké neuplatnily svou imunitu jakožto stát, jehož akty nemohou být zpochybněny před soudem, a že ve smyslu čl. 188 odst. (7) zákona z roku 1992 neuplatnily „zvláštní okolnosti“ na obranu. Podpůrně dodává, že její pracovní poměr nebyl v žádném případě vyloučen z působnosti směrnice 98/59, jelikož nebyla zaměstnána „orgánem veřejné správy nebo veřejnoprávním podnikem“ a jelikož v původním řízení nebylo nikdy tvrzeno, že by tomu tak bylo.
- 24 Spojené státy americké tvrdí, že podle bodů 4 a 6 odůvodnění směrnice 98/59 se tato směrnice týká fungování vnitřního trhu a že z čl. 1 odst. 2 písm. b) této směrnice jasně vyplývá, že se netýká všech případů propouštění. Mají za to, že použití směrnice 98/59 nebo vnitrostátní právní úpravy provádějící tuto směrnici ve věci v původním řízení je neslučitelné s jasným zněním uvedené směrnice, jakož i se zásadami mezinárodního práva veřejného, zejména se zásadou *jus imperii* a se zásadou „mezinárodní zdvořilosti“ („*comity of nations*“).
- 25 Spojené státy americké mají tedy za to, že se na takové propuštění, jako je propuštění dotčené ve věci v původním řízení, směrnice 98/59 nevztahuje, jelikož toto propuštění vyplývá ze strategického rozhodnutí přijatého svrchovaným státem, které se týká uzavření vojenské základny.
- 26 Komise má pochybnosti ohledně použitelnosti směrnice 98/59 v projednávané věci, jelikož zaměstnavatelem Ch. Nolan byla armáda Spojených států, kterou zřizuje svrchovaný stát. Zdůrazňuje však, že uzavření vojenské základny může mít na její občanské zaměstnance stejný účinek jako rozhodnutí o uzavření obchodního podniku.
- 27 Komise má za to, že v oblasti ochrany práv zaměstnanců by měly být směrnice 98/59 a směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 98) v zájmu soudržného přístupu vykládány v tom smyslu, že mají tutéž působnost. Komise odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2001/23, která zrušila směrnici Rady 77/187/EHS ze dne 14. února 1977 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodu podniků, závodů nebo částí závodů (Úř. věst. L 61, s. 26), a na rozsudek ze dne 6. září 2011, Scattolon (C-108/10, Sb. rozh. s. I-7491,

body 56 a 57), a tvrdí, že se směrnice 98/59 a 2001/23 vztahují na veřejnoprávní podniky vykonávající činnost hospodářské povahy, ale že se naproti tomu nevztahují na reorganizaci veřejnoprávních správních orgánů ani na převod správních funkcí mezi veřejnoprávními správními orgány.

- 28 Komise uvádí, že Spojené státy americké o uzavření vojenské základny RSA a o propuštění místních občanských zaměstnanců pracujících na této základně rozhodly hlavně ze strategických důvodů. Jelikož toto propouštění představuje akt veřejného orgánu vyplývající ze správní reorganizace, má Komise za to, že ochranu stanovenou směrnicí 98/59 nelze na dotčené zaměstnance vztáhnout, i když je možné mít za to, že vykonávají činnost hospodářské povahy. Komise z toho vyvozuje, že se na propuštění dotčené ve věci v původním řízení směrnice 98/59 nevztahuje.
- 29 Kontrolní úřad ESVO uvádí, že Employment Appeal Tribunal měl za to, že se Spojené království rozhodlo provést směrnicí 98/59 bez vyloučení zaměstnanců orgánů veřejné správy nebo veřejnoprávních podniků uvedených v čl. 1 odst. 2 písm. b) posledně uvedené směrnice, a připomněl, že řadu věcí týkajících se právní úpravy provádějící uvedenou směrnicí podaly odborové organizace zastupující zaměstnance zaměstnané orgány veřejné správy nebo veřejnoprávními podniky. Kontrolní úřad ESVO dodává, že předkládající soud uvedl, že advokát zastupující Spojené státy americké připustil, že se omezení působnosti směrnice 98/59, stanovené v jejím čl. 1 odst. 2, nevztahuje na zaměstnance zaměstnané cizím svrchovaným státem.
- 30 Kontrolní úřad ESVO má za to, že je možné čl. 1 odst. 2 směrnice 98/59 chápat tak, že odkazuje pouze na orgány veřejné správy a na veřejnoprávní podniky členských států, a že se tak toto omezení působnosti nevztahuje na orgány veřejné správy a na veřejnoprávní podniky třetích států. Tento přístup vychází z logiky, podle níž členské státy zajišťují zaměstnancům orgánů veřejné správy ochranu, která je rovnocenná ochraně stanovené směrnicí 98/59, zatímco není jisté, že právní předpisy třetích států takovou ochranu zajišťují za podobných okolností.
- 31 Kromě toho podle Kontrolního úřadu ESVO z rozsudku ze dne 18. října 1990, Dzodzi (C-297/88 a C-197/89, Recueil, s. I-3763, body 36 a 37), vyplývá, že v projednávané věci má Soudní dvůr skutečně pravomoc o předběžné otázce rozhodnout, jelikož zákonodárce Spojeného království směrnicí 98/59 prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy provádějící tuto směrnicí uplatňuje na zaměstnance zaměstnané orgány veřejné správy, přičemž tak v zásadě zaručuje tutéž ochranu zaměstnanců veřejné správy a zaměstnanců soukromého sektoru. Za těchto podmínek má kontrolní úřad ESVO za to, že se na propuštění dotčené ve věci v původním řízení směrnice 98/59 vztahuje, a že i kdyby toto propuštění bylo z působnosti této směrnice vyloučeno, Soudní dvůr by měl s ohledem na okolnosti projednávané věci odpovědět na položenou otázku, která se týká výkladu uvedené směrnice.

Odpověď Soudního dvora

- 32 Za účelem rozhodnutí o otázce, zda se na takové propuštění, jako je propuštění dotčené ve věci v původním řízení, kterým se ukončuje pracovní poměr mezi státním příslušníkem členského státu a třetím státem v návaznosti na uzavření vojenské základny náležející třetímu státu, která se nachází na území tohoto členského státu, vztahuje směrnice 98/59, je třeba zaprvé vyložit znění jejího čl. 1 odst. 2 písm. b).
- 33 Na základě tohoto ustanovení, které uvádí případ výluky z působnosti směrnice 98/59, se tato směrnice nevztahuje na zaměstnance orgánů veřejné správy nebo veřejnoprávních podniků nebo v členských státech, které tento pojem neupravují, na zaměstnance v odpovídajících subjektech.
- 34 Vzhledem k tomu, že ozbrojené síly spadají pod orgány veřejné správy nebo pod odpovídající subjekty, ze znění čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice 98/59 jasně vyplývá, že se na občanské zaměstnance vojenské základny vztahuje výluka stanovená v tomto ustanovení.

- 35 Je třeba zadruhé uvést, že toto posouzení podporuje cíl i systematika této směrnice.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že směrnicí 98/59 předcházela směrnice Rady 75/129/EHS ze dne 17. února 1975 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění (Úř. věst. L 48, s. 29) a že jedna z funkcí směrnice 98/59 spočívala zejména v kodifikaci této směrnice.
- 37 V průběhu legislativního procesu týkajícího se směrnice 75/129 Komise ve svém návrhu směrnice Rady o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění [COM(72) 1400] ze dne 8. listopadu 1972 uvedla okolnosti, na základě kterých byla nezbytná právní úprava v této oblasti. Komise konkrétně konstatovala, že významné rozdíly v oblasti ochrany zaměstnanců v případě propouštění mají přímý účinek na fungování společného trhu, jelikož vytvářejí rozdílné podmínky hospodářské soutěže, které mají vliv na podniky v případě, že zamýšlejí vytvořit pracovní místa, která se mají obsadit.
- 38 Kromě toho je třeba poznamenat, že směrnice 98/59 byla přijata na základě článku 100 Smlouvy o ES (později článek 94 ES), jenž umožňoval sbližení právních předpisů členských států, které mají přímý vliv na vytváření nebo fungování společného (vnitřního) trhu.
- 39 Pokud jde o cíl sledovaný směrnicí 98/59, je třeba rovněž uvést, že z bodů 4 a 6 jejího odůvodnění vyplývá, že je cílem této směrnice zlepšení ochrany zaměstnanců a fungování vnitřního trhu.
- 40 V důsledku toho je třeba konstatovat, že směrnice 98/59 je součástí právní úpravy týkající se vnitřního trhu.
- 41 I když je přitom pravda, že velikost a fungování ozbrojených sil mají vliv na situaci zaměstnanosti v daném členském státě, nevztahují se na ně naproti tomu ohledy týkající se vnitřního trhu nebo hospodářské soutěže mezi podniky. Jak již Soudní dvůr rozhodl, jako hospodářskou činnost nelze zásadně kvalifikovat činnosti, které jsou – jako například národní obrana – výkonem výsad veřejné moci (viz výše uvedený rozsudek Scattolon, bod 44 a citovaná judikatura).
- 42 Pokud jde o názor Kontrolního úřadu ESVO, podle něhož je možné čl. 1 odst. 2 směrnice 98/59 chápat tak, že se týká pouze orgánů veřejné správy členských států, a nikoli orgánů veřejné správy třetích států, stačí uvést, že ze znění tohoto ustanovení takové rozlišení mezi členskými státy a třetími státy nikterak nevyplyvá.
- 43 Je tedy třeba mít za to, že se na základě výluky uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice 98/59 na propouštění zaměstnanců vojenské základny v každém případě tato směrnice nevztahuje, a to nezávisle na skutečnosti, zda jde o vojenskou základnu náležející třetímu státu, či nikoli. Za těchto podmínek není nezbytné specificky zohledňovat okolnost, že v projednávané věci jde o vojenskou základnu náležející třetímu státu, což je otázka, která má dopady v mezinárodním právu (v tomto smyslu v kontextu zaměstnávání zaměstnanců velvyslanectví třetí země viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Mahamdia, C-154/11, body 54 až 56).
- 44 I když se podle Ch. Nolan a Kontrolního úřadu ESVO na situaci dotčenou ve věci v původním řízení směrnice 98/59 nevztahuje, má Soudní dvůr v projednávané věci pravomoc o předběžné otázce rozhodnout, jelikož vnitrostátní zákonodárce tuto směrnici prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy provádějící tuto směrnici uplatňuje na zaměstnance zaměstnané orgány veřejné správy.
- 45 Soudní dvůr v řadě případů prohlásil, že má pravomoc rozhodnout o žádostech o rozhodnutí o předběžné otázce týkajících se ustanovení unijního práva v situacích, kdy se skutkový stav v původním řízení nacházel mimo rozsah působnosti unijního práva, ale uvedená ustanovení tohoto

práva se stala použitelnými v důsledku odkazu na jejich obsah ve vnitrostátním právu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Cicala, C-482/10, Sb. rozh. s. I-14139, bod 17 a citovaná judikatura).

- 46 Soudní dvůr již rozhodl, že pokud vnitrostátní právní předpisy přizpůsobí řešení situací, které nespádají do působnosti dotčeného unijního aktu, řešením upraveným uvedeným aktem, existuje jasný zájem Unie na tom, aby se za účelem předejití budoucím rozdílným výkladům dostalo převzatým ustanovením tohoto aktu jednotného výkladu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2011, Agafitei a další, C-310/10, Sb. rozh. s. I-5989, bod 39 a citovaná judikatura).
- 47 Výklad provedený Soudním dvorem stran ustanovení unijního práva v situacích, které nespádají do jeho působnosti, je tak odůvodněn, jestliže tato ustanovení byla na základě vnitrostátního práva přímo a bezpodmínečně na takové situace použitelná, aby bylo zajištěno, že s těmito situacemi a situacemi spadajícími do působnosti unijního práva bude zacházeno stejně (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Cicala, bod 19 a citovaná judikatura).
- 48 Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda je nezbytné, aby Soudní dvůr ve věci v původním řízení výklad směrnice 98/59 provedl z důvodu, že z dostatečně přesných údajů vyplývá, že ustanovení uvedené směrnice se na základě vnitrostátního práva stala přímo a bezpodmínečně použitelnými na takové situace, jako jsou situace dotčené v této věci, na které se tato směrnice nevztahuje.
- 49 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že pokud by se tak Spojené státy americké rozhodly v úvodní fázi původního řízení, mohly uplatnit svou imunitu jakožto svrchovaný stát a zabránit pokračování původního řízení.
- 50 Je třeba dodat, že podle předkládajícího soudu má na základě čl. 188 odst. (7) zákona z roku 1992 třetí stát možnost uplatnit „zvláštní okolnosti“ („special circumstances“), na základě nichž tento třetí stát nemusí provést povinná projednání v případě kolektivního propouštění v souladu s čl. 188 odst. (1A), (2) a (4) zákona z roku 1992.
- 51 Z toho vyplývá, že spis neobsahuje dostatečně přesné údaje, podle nichž by se na základě vnitrostátního práva stala v takové situaci, jako je situace v původním řízení, automaticky použitelnými řešení uplatněná ve směrnici 98/59.
- 52 Nelze tedy mít za to, že se ustanovení směrnice 98/59, kterých se týká položená otázka, stala jako taková na základě vnitrostátního práva přímo a bezpodmínečně použitelnými na takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení.
- 53 Je sice pravda, že je v zájmu Unie dbát na jednotnost výkladů ustanovení unijního aktu a těch ustanovení vnitrostátního práva, která jej provádějí a na základě nichž se stává použitelným i mimo rozsah působnosti tohoto aktu.
- 54 V případě, kdy jako ve věci v původním řízení unijní akt stanoví výslovně případ vyloučení ze své působnosti, tomu tak však není.
- 55 Jestliže totiž unijní zákonodárce jednoznačně uvede, že se akt, který přijal, na určitou oblast nepoužije, vzdává se – přinejmenším do přijetí případných nových unijních pravidel – cíle směřujícího k jednotnému výkladu a použití právních pravidel v této vyloučené oblasti.
- 56 Nelze tudíž tvrdit nebo předpokládat, že existuje zájem Unie na tom, aby v oblasti, kterou unijní zákonodárce vyloučil z působnosti aktu, který přijal, byl proveden jednotný výklad ustanovení tohoto aktu.

- 57 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že s ohledem na předmět otázky položené Court of Appeal nemá Soudní dvůr pravomoc na tuto otázku odpovědět.

K nákladům řízení

- 58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Soudní dvůr Evropské unie nemá pravomoc odpovědět na otázku, kterou Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království) položil rozhodnutím ze dne 6. prosince 2010.

Podpisy